

tee peäl koto pole olli olnud, ja et olli keif temma rahha warrandust ärrarifunud, siis hirm kippus kirriko õppetaja peäle, ja kulas selle koha ja selle mehhe teggomodi järrele, kedda teine olli tapnud, ja sai selle otsusse läbbi, mis Arend temmale sest andis, sure wärristussega selget märko sest kätte, et se mees, kes praego omma surma wodi peäl seäl maas, sellesamma kirriko õppetaja isä olli mahha lönud. Kui esimenne hirmo joon temmast olli ülle läinud, ja temma sedda üllestrákinud surrijale, kui wallosamal wisil se mõrtsuka tö temmase putus, püdis temma, Jummal pühha sanna kõwra maenitsusse ja süddamelikko läbbi, selle kurjateggia süddame tunnistust ikka ellawamine ülleárratada, ja sai wiimaks Jummal armo abbiga sega nenda korda, et teine keige tullisema kahhetsemisse ai ja kui rõhbutud loom omma hinge iggawesse kóhtomoištja hallastusse kätte andis.

Enne kui surri moists weel selge arroga ja kóhta tunnistajatte ees nelja wõrra sedda warrandust, mis olli rõõwli kómbel kofko korjanud, mahha lödud mehhe poiale, ja mis ülle sedda, sai temma surnud naese suggulastese ja muist ka linna waeste heaks.

II.

Mis kelab neljas kást?

Minnemal aastal olli Tallinna Ma kalendri seest üks sõbra sanna kuulda wanna ja ellatand rahwale. Olgo siis tannawuses tähtramatus üks lahke ja tõsine maenitsusse sanna nore seltsi heaks.

Pimmeda paggana rahwa jures olli wannaste, ehk on, parrago Jummal, tannini weel se hirmus pruuf, et lapsed neid wannakesi, olgo ka nende lihhased